

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.159/2025/4.

A felperesek:

Felperes1 (Cím2) I. r.

Felperes2 (cím3) II. r.

A felperesek jogi képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd

(cím4)

Az alperes:

Alperes1

(Cím1)

Az alperes jogi képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd

(cím6)

A per tárgya:

személyiségi jogok megsértése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Szombathelyi Törvényszék, 24.P.20.021/2025/10. sz. ítélet

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes; 11.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felpereseknek személyenként 76.200 – 76.200 (hetvenhatezer-kétszáz – hetvenhatezer-kétszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az államnak fizessen meg 192.000 (százkilencvenkettőezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az államnak járó fellebbezési illetéket a jelen ítélet keltétől számított 60 napon belül kell a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára megfizetni. A fellebbezési illeték megfizetésekor a jelen bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát/jelét közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított, és a fellebbezés elbírálása során is irányadó tényállás szerint az I. r. felperes a 2022. évi országgyűlési képviselő-választásokon is indult bejegyzett párt. A II. r. felperes az I. r. felperes alapítása óta 2020. elejéig, majd 2024. nyarától újra az I. r.

felperes pártigazgatója. 2023. nyarának végéig, majd 2024. nyarától pedig az országos választmány elnöke, vezető politikusa.

[2] Az alperes a kiadója a www.hirportal1.hu internetes oldalnak. Az internetes oldal vármegyei egyik legismertebb és legolvasottabb hírportálja. 2022. május 13. napján az alperes által üzemeltetett hírportálon „A megsemmisülés útján halad a Felperes1” címmel jelent meg egy cikk, amelyen az alábbi tényállítások szerepeltek:

[3] „Ez még akkor is igaz, ha nem vesszük figyelembe, hogy a május 7-i elnökválasztás előtt sajtóhírek szerint 90 kamuszervezetet hoztak létre, hogy fantomküldöttekkel erősítsék mind politikus1t, mind a párt szervezeti egységét.”.

[4] „A 2018-as kongresszuson megjelent 556 küldött tehát jó indulattal is 4000 fős tagságot jelenthetett. Ezt alapul véve jelenleg kevesebb mint 2000 tagja lehet a Felperes1nak, nem is csoda, hogy 90 alapszervezetet hoztak létre a mostani elnökválasztás előtt.”

[5] A II. r. felperesről az alábbi valótlan tényállítást közölte az alperes:

[6] „A felduzzasztott alapszervezetekről Személy1, a Intézet1 elemzője úgy fogalmazott, hogy aki a Felperes1 belső ügyeit ismeri, az tudja, hogy az alapszervezetek működését Felperes2, a párt választmányi elnöke irányítja, és aki a kongresszus összehívásáért is felel.

-Felperes2, aki nem most bizonyította először lojalitását politikus1hez, úgy szervezte a küldöttgyűlést, hogy politikus1 nyerje meg a mostani választást. Tudnia kell a fantomszervezetek alapításáról is – mondta Személy1...”

[7] Az alperes az általa működtetett egyéb internetes fórumokon is közzétette a www.hirportal1.hu oldalon megjelent fenti cikkel megegyező tartalmú cikket, amelyet az alperes a [napilap2](http://napilap2.hu) online cikkéből vett át. A II. r. felperesről írt állításokat Személy1, az I. r. felperes korábbi elnökségi tagja tette.

[8] A felperesek a jelen perben kifogásolt állításokat először közlő [napilap2](http://napilap2.hu) online és napilapot kiadó szerkesztősége ellen sajtó-helyreigazítási pert indítottak. A Fővárosi Ítéltábla 2.Pf.20.571/2022/3. számú ítéletével jogerőre emelkedett Fővárosi Törvényszék 27.P.21.470/2022/9. számú ítéletével a jelen perben felperesek által kifogásolt közlésekkel összefüggésben kötelezte a szintén az alperes által működtetett internetes és papíralapú sajtótermék szerkesztőségét helyreigazító közlemény közzétételére. Ezt követően a felperesek több, személyiségi jog megsértésének megállapítására és sérelemdíj megfizetésére irányuló keresetet terjesztettek elő szintén az alperes által üzemeltetett hírportálokkal, így a www.hirportal3.hu, hirportal4.hu, hirportal5.hu hírportálokkal szemben. A perben eljáró bíróságok az alperes által közzétett cikkel összefüggésben megállapították a személyiségi jogi jogsértést a felperesek sérelmére, és marasztalták az alperest sérelemdíj megfizetésére.

[9] A felperesek keresetükben annak megállapítását kérték, hogy az alperes megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogait az általa üzemeltetett www.hirportal1.hu internetes portálon 2022. május 13-án „A megsemmisülés útján halad a Felperes1” címmel megjelent cikkben annak valótlan híresztelésével, hogy a Felperes1 a 2022. május 7-i tisztújító kongresszusa előtt 90 kamuszervezetet hozott létre, II. r. felperes pedig úgy szervezte a párt tisztújító kongresszusát, hogy azon politikus1 nyerje meg az elnökválasztást.

[10] A felperesek kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperest, fizessen meg számukra személyenként 600.000–600.000 forint sérelemdíjat, és annak 2022. május 14.

napjától a kifizetés napjáig a késedelem minden napjára a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát és perköltséget.

[11] Kereseti kérelmüket a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (2), 2:43. § d) pontja és a 2:45. § (2) bekezdése, illetve a 2:51. § (1) bekezdés a) pontjára alapították. Sérelemdíj iránti igényük jogalapját a Ptk. 2:52. § (1)-(3) bekezdésében, késedelmi kamat iránti igényüket pedig a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésében jelölték meg. Előadták, hogy a kereseti kérelem alapján valótlanul állította az alperes az I. r. felperesről, miszerint csak azért hozott létre szervezeteket, hogy a párt tisztújító kongresszusa előtt az ott induló egyik elnökjelöltet támogassák. Álláspontjuk szerint valótlanul állította az alperes a II. r. felperesről, hogy a párt egyik vezetőjeként nem részrehajlás nélkül készítette elő a tisztújítást, hanem kifejezetten olyan intézkedéseket tett, hogy az elnökjelöltek közül az egyik győzelmével záruljon a rendezvény. Ezen valótlan tényállítások a felperesek társadalmi megítélését, a II. r. felperes politikai megbecsültségét súlyosan rombolja, ezáltal jóhírnevüket sérti. Nem vitatták, hogy mindketten közszereplők, így a törési kötelezettség magasabb, azonban ezen törési kötelezettség az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján nem terjedhet ki a hamis tények közlésére. A valótlan és sértő tényállítás, kijelentés a közszereplőkről sem lehet jogszerű. Valótlan tények nagy nyilvánosság előtti közlésére a vélemény-nyilvánítás szabadsága nem terjed ki, a bizonyíthatóan hamis tények nem állnak alkotmányos védelem alatt. A közélet szereplőitől a közvélemény fokozottan várja el a társadalmi normák betartását, ezért egy közszereplőről ebben a tág körben tett valótlan tényállítás súlyosabb, mintha egy a közéletben részt nem vevő szervezetről vagy személyről írnak ilyet. Az alperesi valótlan közlés bűncselekmény elkövetésével is vádolta a felpereseket, megkérdőjelezte az I. r. felperesi elnökválasztás demokratikus jellegét és a pártszervezeten belüli választás szabadságát, mely különösen sérelmes az I. r. felperesre nézve. Valótlanságok állítása közszereplőkkel szemben sem megengedett és az ügy közérdekű jellege sem jogosítja fel a sajtót arra, hogy valótlan tényeket tegyen közzé. A közszereplőknek nem csak fokozott törési kötelezettségük van a személyükre, tevékenységükre irányuló kritika elviselésére, de fokozott felelősségük is.

[12] Álláspontjuk szerint a sérelemdíjra való jogosultsághoz nem kell igazolni konkrét hátrány bekövetkeztét. Köztudomású tényként kell elfogadni, hogy a kifogásolt közlések kapcsán a felperesek megítélése hátrányosan megváltozott. Szintén köztudomású tény az is, hogy az emberi tisztességet és a politikai hitelességet egyaránt csorbító hamis állítás miatt magyarázkodási kényszer és szégyenérzet alakul ki az érintettekben. Ez jelentős nem vagyoni sérelemnek tekintendő. Az alperes hamis állításokat tett a felperesekről egy népszerű hírportálon, mellyel súlyos visszaélésekkel vádolta meg a felpereseket. Ez jelentős hátrányt eredményez. Az alperesi cikk miatt komoly sérelem érte a felpereseket, azt rengetegen olvasták, és mind a II. r. felpereshez, mind az I. r. felperes vasi tagjaihoz is érkeztek emiatt kérdések, rosszalló megnyilvánulások ismeretlen személyek részéről is. A keresetükben megjelölt sérelemdíj összege alkalmas az immateriális hátrány kompenzálására. Hivatkoztak a 7/2014. (III. 7.) AB határozatban a New York Times doktrína alapján kidolgozott joggyakorlatra. A rosszhiszeműséget álláspontjuk szerint bizonyítja az, hogy az alperes nemhogy nem közölte a felperesek álláspontját a cikkben írtakról, de még csak meg sem kísérelte megtudakolni azt. Az alperes a rendelkezésére álló médiafelületeket célzatosan a felperesek személyét lejáratandó, súlyosan felróható módon járt el. Utaltak arra, hogy a sérelemdíjnak nem csupán reparációs, hanem repressziós célzata és funkciója is van.

[13] Az alperes ellenkérelmében a felperesek keresetének elutasítását és a felperesek perköltségben való marasztalását kérte. Állította, hogy nem sértette meg a felperesek jóhírnévhez fűződő jogát, figyelemmel arra, hogy a perbeli cikk nem tartalmaz olyan állításokat, amelyek túrésére a felperesek ne lennének kötelesek. A közszereplő felperesek ugyanis túrni kötelesek a sérelmezett közléseket. A sérelmezett közlések semmiféle sértő jelleggel nem bírnak. A közlések megjelenésükkor alkalmasak voltak arra, hogy hozzájáruljanak egy általános közérdekű vitához, amely az I. r. felperes tisztújítása körül alakult ki. Az alkotmányos értékkel egyébként nem bíró, utóbb hamisnak bizonyult tényállítások esetében is figyelemmel kell lenni a közéleti viták minél szabadabb folyásának érdekére. Mindaddig, amíg valamely tájékoztatás nem visszaélés a sajtószabadság gyakorlásával, az emberi méltóság védelmével összefüggésben személyiségi jogok sérelmére való hivatkozás ritkán alapozza meg a sajtószabadság gyakorlásának korlátozását. Az Alkotmánybíróság gyakorlata a politikai közszereplők esetében tágan vonta meg a szabad vélemény-nyilvánítás megengedett határait. A politikai közszereplők személyét ért bírálatot és minősítést a nyilvánosság másként, a demokratikus vita szükségszerű részeként éli meg. A felpereseknek számolniuk kell azzal, hogy megnyilatkozásaikat, cselekményeiket mások vitatják, élesen bírálják és számítaniuk kell arra is, hogy politikai hitelességüket egyesek megkérdőjelezzik. Köztapasztalású ténynek minősítette, hogy a politikusok és más közszereplők cselekményeinek sajtó által ismertté vált körülmények miatti folyamatos értékelése, különösen a választási kampányban, a közéleti szereplő hitelességét csekély mértékben érinti, így sérelem okozására alkalmatlan.

[14] A kereseti kérelem szerinti sérelemdíjat az alperes eltúlzottnak minősítette, mely nem áll összhangban a politikai közszereplő felpereseket ért sérelemmel. Álláspontja szerint a körülmények mérlegelése arra is vezethet, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére. Önmagában a személyiségi jogsértés ténye nem vonja maga után a sérelemdíj iránti igény megalapozottságát. A nem vagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele, a jogszabály csak a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a felpereseket. Figyelembe kell venni, hogy a perbeli közlések egyidejűleg több médiaplatformon is megjelentek, és vélelmezni kell, hogy a felpereseket ért nem vagyoni sérelem ezek együttes hatása, így azt az előző perekben eljáró bíróságok már értékelték. A felperesek nem jelölték meg, hogy mennyiben tekintik elkülöníthetőnek a bekövetkezett nem vagyoni sérelmet a többi platformon megjelent azonos tartalmú közlések hatásától. A sérelemdíj alapvetően funkciója a személyiségi jogsértés vagyoni elégtétellel történő kompenzációja és csak másodsorban magánjogi büntetés. Kérték figyelembe venni, hogy a jogsértés bekövetkezése óta több mint két év telt el. A hírek köztudomásúlag figyelembe vehető aktualitása nincs. A felperesek által kért sérelemdíj erre tekintettel is rendkívül eltúlzott, és nem alapos a késedelmi kamat megfizetésére irányuló igény, mivel a sérelemdíjat a jelenkori értékviszonyokhoz igazodó módon kell meghatározni.

[15] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette az I. r. és II. r. felpereseknek jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azáltal, hogy az általa üzemeltetett www.hirportall.hu internetes oldalon 2022. május 13. napján „A megsemmisülés útján halad a Felperes1” címmel megjelent cikkben valótlanul híresztelte, miszerint „a Felperes1 a 2022. május 7- ei tisztújító kongresszus előtt kilencven kamu szervezetet hozott létre, és a II. r. felperes úgy szervezte a párt tisztújító kongresszusát, hogy azon politikus1 nyerje meg az elnökválasztást. ”. Kötelezte az elsőfokú bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. és II. r. felperesek részére személyenként 600.000–600.000 Ft sérelemdíjat és ezen összegek után 2022. május 14. napjától a kifizetés

napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, valamint személyenként 76.200–76.200 Ft perköltséget. Kötelezte végül az alperest, hogy fizessen meg az állam javára 144.000 Ft feljegyzett illetéket.

[16] Megállapította az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában, hogy a felperesek keresetében kifogásolt, alperes által közzétett cikkben szereplő tényállítás a jóhírnév megsértésének megállapítására alkalmas. A kifogásolt tartalmú cikkben az alperes azt állítja, hogy az I. r. felperes 2022. május 7-i tisztújító kongresszus előtt 90 kamuszervezetet hozott létre, és a II. r. alperes úgy szervezte a párt tisztújító kongresszusát, hogy azon politikusl nyerje meg az elnökválasztást. Ezen két állítás tényállításnak, tényközlésnek minősül. Utal ebben a körben a törvényszék arra, hogy az alperes ellenkérelmében a sérelmezett tényállítások valóságát nem tudta bizonyítani, erre vonatkozóan az ellenkérelem érdemi indokolást nem is tartalmaz. Nem vitatta az alperes az ellenkérelmében azt sem, hogy ezen kijelentések tényállításnak minősülnek. Ezt is figyelembe véve az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a kifogásolt közlések tényállításnak minősülnek, amelyek valóságát az alperes bizonyítani nem tudta.

[17] A jóhírnévhez való jog megsértésének feltételeként vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy a sérelmezett cikkben állított két valótlan tényközlés a felperesekre nézve sértőek-e és megállapította, hogy azok. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem vitásan sértő egy jogi személyre nézve, ha azt állítják, hogy nem valódi, hanem kamu alapszervezeteket hoz létre annak érdekében, hogy az általa preferált személy legyen az I. r. felperes elnöke. A tényállítások alkalmasak arra, hogy azt a látszatot keltsék, hogy az I. r. felperes, illetve annak egyik vezetője (a II. rendű felperes) a párt elnökének megválasztására irányuló folyamatot jogszerűtlenül befolyásolja. Ezen kijelentések alkalmasak arra, hogy a felperesek jóhírnévét, társadalmi megítélését negatív irányba befolyásolják. A közzétett cikk olvasóiban a tényállítások valósága esetén egyértelműen egy negatív kép rajzolódik ki a felperesekről azt a látszatot keltve, hogy jogellenesen befolyásolják egy elnökválasztás eredményét.

[18] Rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy a személyiségi jogsértés megállapíthatóságának tényét nem befolyásolja az a körülmény sem, hogy részben egy harmadik személy által közölt tényállításokról van szó, illetve, hogy más sajtótermékből szerzett az alperes információt. A valótlan tények híresztelése is megvalósítja a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog sérelmét.

[19] Mindezek alapján a felperesek bizonyították a jóhírnévhez való személyiségi joguk megsértését, mert az alperesi közlés valótlan is – illetve azok valódiságát az alperes bizonyítani nem tudta –, illetve a felperesek személyét is sérti.

[20] Kétségtelen, hogy a felperesek – általuk sem vitatottan – közszereplőnek minősülnek, így túrés kötelezettségük a velük kapcsolatos vélemény-nyilvánításokkal összefüggésben szélesebb körű, mint a nem közszereplő személyeknek. Ez azonban a személyiségi jogsértés megállapíthatóságát nem zárja ki.

[21] Ezzel összefüggésben kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy a közszereplőknek egyrészt a vélemény-nyilvánításokkal összefüggésben van nagyobb mértékű türési kötelezettségük, ugyanakkor a kifogásolt cikk tényállítást tartalmaz, illetve valótlan tény híresztelését jelenti. A Ptk. 2:44. § (1) bekezdése alapján a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása a közéleti szereplők személyiségi jogainak védelmét szükséges és arányos mértékben az emberi méltóság sérelme nélkül korlátozhatja, azonban ez nem járhat a magán- és családi életének, otthonának sérelmével. A szükséges és arányos mértékben korlátozott személyiségi jogi védelem ugyanakkor nem jelenti azt, hogy a felperesek közéleti szereplői mivoltával összefüggésben hamis és személyüket sértő valótlan tényállítások közlésére kerülhessen sor. A felperesek helyesen hivatkoztak keresetükben a 7/2014. (III. 7.) AB határozat által is ismertetett, és a határozat alapján az Alaptörvény által szabályozott alkotmányos jogalkalmazás során is érvényesítendő úgynevezett New York Times doktrínára. A határozat [35] bekezdésében ismertetettek szerint kizárólag akkor lehet alkotmányosan kártérítést megítélni, ha bizonyítják, hogy a közlő rosszhiszemű volt. Ebben az értelemben az alperes rosszhiszeműsége megállapítható, figyelemmel arra, hogy a sérelmezett cikk közzétételét megelőzően ezen tényállításokkal a felpereseket nem szembesítette, véleményüket és álláspontjukat nem kérte ki. A közzétett cikk súlyos jogsértés elkövetését állította a felperesekről azzal, hogy az I. r. felperes saját szervezeti szabályaival szembe menve, azokat kijátszva, szándékosan olyan jelölőszervezeteket hozott létre, melyek arra voltak alkalmasak, hogy egy bizonyos jelölt nyerje el a párt vezetését. Ebben a folyamatban a cikk kiemelkedő szerepet tulajdonított a II. r. felperesnek. Az alperesi sajtóterméknek elsődleges feladata az lett volna, hogy a közölt állítások hitelességét ellenőriznie kellett volna, illetve azzal kapcsolatban a felpereseket nyilatkoztatni. Az alperes ellenkérelmében erre vonatkozóan tényállítást nem is adott elő. Az alperes a foglalkozása által megkívánt körültekintést tehát elmulasztotta. Mindezek alapján nincs jelentősége annak, hogy az újságcikk tárgyát közérdeklődésre számot tartó ügy képezte-e, illetve annak sem, hogy a felperesek közszereplőknek minősülnek.

[22] A törvényszék a fentiekre tekintettel a személyiségi jog megsértését a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján megállapította, figyelemmel arra, hogy az alperes valótlan, és a felperesek személyét sértő tényállításokat közölt, illetve híresztelt, és ezen közlésre nem vonatkoztatható a Ptk. 2:44. § (1) bekezdésében szabályozott szükséges és arányos mértékű türési kötelezettség.

[23] A jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértésének megállapítására figyelemmel a sérelemdíj fizetésre kötelezés anyagi jogi feltételei a Ptk. 2:52. § (1) és (2) bekezdése alapján fennállnak. Alappal érvényesítenek tehát sérelemdíj iránti igényt a felperesek. A valótlan, felpereseket sértő tényállítások nyilvánvalóan nem vagyoni sérelemként is jelentkeznek a felperesek vonatkozásában. A személyiség megsértésével okozott hátrány pénzbeli ellensúlyozásának kettős funkciója a kompenzáció, valamint magánjogi büntetésnek is tekinthető, preventív célzattal.

[24] A felperesek által igényelt személyenkénti 600.000 forint sérelemdíj az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem tekinthető eltúlzottnak. A sérelemdíj fentiek szerinti funkcióját is figyelembe véve a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése alapján a bíróság az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetre gyakorolt hatására – tekintettel egy összegben határozza meg.

[25] A felpereseket megillető sérelemdíj mértékének meghatározásakor figyelembe vette az elsőfokú bíróság, hogy az által, hogy az alperes az általa üzemeltetett több internetes hírportálon is közzétette a személyiségi jogot sértő közleményt, a jogsértést ismétlődő jelleggel valósította meg. A felróhatóság mértéke is magas szintű, az alperes alapvető foglalkozási szabályt is sértett, továbbá a jogsértés súlya is jelentős, mivel az alperes lejárató céllal, a politikai pártok demokratikus működését alapvetően sértő magatartást ró alaptalanul, bizonyíthatatlanul a felperesek terhére.

[26] Alaptalannak minősítette az alperes azon érvelése, hogy figyelemmel a felperesek javára ugyanezen közléssel összefüggésben már más hírportálok és más bíróságok által megítélt sérelemdíjra újabb sérelemdíj iránti igénye megalapozatlan. A felperesek által személyiségi jog megsértésének megállapítására és sérelemdíj megállapítására irányuló keresetei a sérelmezett állítást tartalmazó cikk más-más hírportálon történő közzétételén alapultak. Ezen hírportáloknak nyilvánvalóan más az olvasóközönsége. Ugyanazon valótnak állítás más-más internetes felületen történő megjelentetése által okozott sérelem nem kumulálható a célközönség eltérő volta miatt.

[27] Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a felperesek sérelemdíj iránti igényét mind jogalapjában, mind összecszerúságában alaposnak ítélte és a sérelemdíj után kötelezte az alperest késedelmi kamat megfizetésére is. Nem ítélte alaposnak azon alperesi hivatkozást, miszerint a jelenkori életviszonyok alapján kell meghatározni a sérelemdíj összegét. A Ptk. 2: 52. § (2) bekezdés és a 6:532. § -a alapján a sérelemdíj a jogsértés megtörténtekor esedékessé válik, így alappal tartanak igényt a felperesek késedelmi kamatra.

[28] Az ítélet ellen az alperes fellebbezett; annak megváltoztatását elsődlegesen úgy kérte, hogy az ítéltábla a keresetet utasítsa el, másodlagosan a sérelemdíj megfizetésére kötelező rendelkezés mellőzését, harmadlagosan pedig a felperesek részére fizetendő sérelemdíj személyenként 200.000 – 200.000 forintra mérséklését, és kamatfizetési kötelezettségének mellőzését kérte. Kérte továbbá a felperesek másodfokú perköltségben marasztalását. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdésének c) és d) pontjaira alapította.

[29] Mindenekelőtt azzal érvelt, hogy a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jogsértés, a jóhírnév megsértése nem áll fenn, ugyanis a cikk nem tartalmaz olyan állításokat, melyek tüzésére a politikai szereplőnek minősülő felperesek ne lennének kötelesek. A sérelmezett közlések nem sértő jellegűek. Ennek kapcsán azt kell vizsgálni, hogy a felperesek politikai értelemben vett jóhírnevében keletkezett-e csorbulás. Kiemelte, hogy a közügyek demokratikus vitája során a vita érintettjei a politikai történéseket a maguk összefüggéseiben értelmező polgárok, akik tisztában vannak a pártpolitikai véleménynyilvánítások figyelemfelkeltésre és túlzásokra hajlamos jellemzőivel.

[30] Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a jogsértésekkel okozott nemvagyonai sérelem a történeti tényállás fényében bagatell, így nincs indoka a sérelmek sérelemdíjjal kompenzálásának. Amennyiben az ítéltábla nem így látná, s a felpereseket ért sérelem kompenzálására sérelemdíj alkalmazását tartaná indokoltnak, erre az esetre azzal érvelt, hogy a sérelemdíj megítélt összege eltúlzott, az sérti a Ptk. 2:52. § (3) bekezdését, hiszen nem áll

összhangban a politikai közszereplő felpereseket ért sérelemmel, a köztudomású tények alapján megállapítható hátrány kompenzációjával.

[31] Hangsúlyozta: a körülmények bírói mérlegelése adott esetben azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére. Ha nem állapítható meg, hogy a személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben a felperes oldalán nemvagyoni hátrány keletkezett, és a megállapított jogsértés tárgyi súlya nem kiemelkedő, az összes körülmény mérlegelése mellett a sérelemdíj iránti igény elutasítható. Önmagában a személyiségi jogsértés ténye az ítélkezési gyakorlat szerint nem vonja maga után a sérelemdíj iránti igény megalapozottságát. A nemvagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele, a jogszabály pedig csak a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a felpereseket. Utalt arra, hogy a sérelmezett közlések azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelentek, a felpereseket ért sérelmet ebben a hírfolyamban, a sajtóhíresztelések egyikeként kell értékelní. A kiadásában lévő különböző sajtótermékekkel szemben a felperesek a párhuzamosan előterjesztett sérelemdíj követelések kapcsán ugyanazokra a tényekre és bizonyítékokra hivatkoztak. A perbeli közlések az egyidejűleg több médiaplatformon megjelent, híresztelt sajtóanyagok körébe tartoznak, s egyéb peradat hiányában vélelmezni kell, hogy a felpereseket ért nemvagyoni sérelem azok együttes hatása, ami alacsonyabb sérelemdíj meghatározását indokolhatja. Ezen túlmenően a felperesek maguk sem határozták meg, mennyiben tekintik elkülöníthetőnek a bekövetkezett nemvagyoni sérelmet a többi platformon megjelent, azonos tartalmú közlések hatásától.

[32] Kiemelte, hogy a jogsértésként értékelt állítások nem a felperesek személyiségét minősítik, hanem kifejezetten politikai tevékenységükre vonatkoznak. Ráadásul a közvélemény a vonatkozásukban újra megjelenő állításokat már eleve fenntartásokkal kezeli, kellő távolságtartással értékeli, ami ezáltal az okozott hátrányt is degradálja. Ekként a perbeli közlések tartalma általános tapasztalat szerint az átlagosnak mondható olvasót a felperesekről alkotott benyomásában már nem befolyásolta, az irántuk fennálló közbizalmat a sérelmezett közlések jelentős mértékben nem csökkentették, a kijelentésekkel okozott nemvagyoni hátrány mértéke csekély, a személyiségi jogokat sértő közlések tárgyi súlya pedig nem kiemelkedő.

[33] Az alperes azzal is érvelt, hogy a közéleti témájú jogsértések esetén a bírói gyakorlat a sérelemdíj összecszerűsége körében nagyobb mértéktartást tanúsít. Emellett megismételte, figyelemmel kell lenni a Btk. 226. §-ának 2023. június 2-ától hatályos (3) bekezdése rendelkezésére is; ez büntethetőséget kizáró okként szabályozza a sajtótermék útján elkövetést; ellene egyéni jogsérelmeknél kizárólag a személyiségvédelem polgári jogi szankciói vehetők igénybe. A törvény szerinti büntethetőségi akadály a polgári jogi eszközrendszer alkalmazásának felerősítését nem eredményezheti, a prevenciós funkció a sérelemdíj összegének meghatározásánál nem válhat dominánssá.

[34] Hangsúlyozta, hogy a felperesek közszereplők, így fokozott mértékben tűrni kötelesek a kritikus állításokat. Az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) számú AB határozata elvi élel mondta ki, hogy a közszereplők a személyüket érintő, jellemzően a sajtóban megjelenő állítások magas szinten tűrésére kötelesek, melyben szűk körben a valótlán tényállítások tűrésére kötelezettsége is beletartozik. A 13/2014. (VI. 18.) és a 3217/2020. (VI. 19.) AB határozatok a közszereplőket érintő állítások fokozott tűrésí kötelezettségének határait ugyancsak tágan határozták meg. Emellett értékelní kell azt a köztapasztalású tényt,

hogy az elmúlt években a közbeszéd mindennapos témájává vált a politikai szereplők közéleti magatartása, a politikai témákban átlagosan tájékozott hírfogyasztók összessége által képviselt „közvélemény” lényegében hozzászólt az ilyen állításokhoz és más megnyilvánulásokhoz.

[35] Az alperes kiemelte, hogy a felpereseknek lehetőségük volt a megfogalmazott közlések cáfolatára, másrészt pedig a jogsértő vállalkozás gazdasági életben betöltött szerepe és a sérelemdíj összege között „magánjogi büntetés” céljából összefüggés nem állítható fel. Kiemelte továbbá, hogy ma már a közölt hírek aktualitása nincs.

[36] Kérte végül az ítéltáblát, hogy a sérelemdíjat a jelenkori értékviszonyokhoz igazodóan határozza meg, így a késedelmi kamatfizetési kötelezettséget a marasztalási összeg után mellőzze.

[37] A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték. Kérték az alperes kötelezését a személyenként 60.000 forint + ÁFA összegben felszámított másodfokú perköltségük megfizetésére. Álláspontjuk szerint a törvényszék a per eldöntése szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg, a feltárt bizonyítékokból pedig minden szempontból okszerű következtetést vont le.

[38] Kiemelték, az alperes perben vizsgálandó közlései nem véleménynyilvánítások, hanem tényállítások; ekként nincs jelentősége annak, közszereplőként kötelesek-e tágabban túrni a kritikát és a véleménynyilvánítást. A közszereplőket terhelő tűrés kötelezettség nem terjed ki valótlan tényállítások megtételére; a nagy nyilvánosság előtt tett hamis, vagy nem bizonyítottan valós állításokkal szemben a közszereplők is sikerrel hivatkozhatnak személyiségi jogaik védelmére.

[39] Amit az alperes állított, az még büntetőjogilag is üldözendő, komoly jogsértés. Súlyos, a demokratikus választási folyamatok befolyásolására irányuló tevékenységgel vádolta meg őket. Mindkét állítása kirívóan sértő volt, ami a közvélemény előtt súlyosan rosszálló értékítéletet vált ki, és megkérdőjelezi még a demokráciához fűződő alapvető viszonyukat is. Az állítások nemhogy csorbítják, de kifejezetten rombolják társadalmi megítélésüket, ezért az általuk igényelt sérelemdíj, pláne olyan fokú felróhatóság esetén, amit az alperes tanúsított, nemhogy nem eltúlzott, de különösebb kommentárt, részletes indokolást sem igényel. Az alperes róluk célzatosan közölt hamis tényeket, magatartásának felróhatósága pedig kiemelkedő volt.

[40] A felperesek szerint az Alkotmánybíróság gyakorlata [13/2014. (IV. 18.), 3217/2020. (VI. 19.) és 3111/2022. (III. 23.) AB határozatok] ugyancsak jogi álláspontját erősítik.

[41] Előadták, hogy a törvényszék a sérelemdíj mértékének meghatározásakor a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében felsorolt szempontokat helyesen mérlegelte, a mérlegelés szempontjai az ítélet indokolásából egyértelműen kitűnnek. A bírói gyakorlat egységes abban, hogy a sérelemdíj megalapozottságához a köztudomású tényekre alapított hivatkozás és annak értékelése is elfogadható. Az ilyen tárgyú perekben a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése az

igényérvényesítőt a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti, és megdönthető vélelmet állít fel a személyiségi jogsértés miatti hátrány bekövetkezésére. Ezért nem kötelesek bizonyítani az őket ért nemvagyoni hátrányt, az alperes ugyanakkor bizonyíthatta volna, hogy az általa sem vitatott jogsértéssel összefüggésben nem keletkezett a sérelemdíj megítélését indokoló nemvagyoni hátrány, vagy kimenthette volna a felelősség alól magát annak bizonyításával is, hogy magatartása nem volt felróható. Az alperes azonban sem a jogsértés eredményeként bekövetkező nemvagyoni hátránynak, sem a felróhatóságnak hiányát nem igazolta; meg sem kísérelte azt.

[42] Tény, hogy a sérelmezett közlés azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelent, ugyanakkor valamennyi platformot az alperes üzemeltette, s üzemelteti jelenleg is. Jóhírnevük többszörös megsértése azért sem lehet érv a sérelemdíj iránti igény mérséklésére sem, mert ellenkező esetben az alperes saját felróható magatartására tudna előnyök szerzése végett hivatkozni. Az pedig, hogy a perben vizsgálandó hazug állítás újra és újra megjelent, nem azt eredményezi, hogy azt a közvélemény eleve fenntartásokkal kezeli, hanem éppen ennek ellenkezőjét.

[43] Kiemelték, nincs jelentősége annak, a jogalkotó a rágalmazás Btk.-beli tényállását miként módosította, s nincs szó arról, hogy a törvény szerinti büntethetőségi akadály a polgári jogi eszközrendszer alkalmazásának felerősítését eredményezné. Ilyen összegű sérelemdíj iránti igénynél a sérelemdíj prevenciós funkciója ugyan felmerül, de nyilvánvaló képtelenség, hogy dominánssá válják.

[44] Hivatkoztak arra is, hogy a sajtószervek a véleménynyilvánítás közvetítésében játszott kiemelkedő fontosságú alkotmányos szerepüket a szakmai szabályok megtartásával, felelősséggel kötelesek gyakorolni. Az a sajtószerv pedig, amely e szakmai szabályokat nemhogy nem tartja be, de súlyosan megsérti, semmiképpen nem hivatkozhat mentesülése érdekében arra, hogy az újságírók feladata éppen a közvélemény tájékoztatása.

[45] Vitatták, hogy lehetőségük lett volna a megfogalmazott közlések cáfolatára. Soha nem volt lehetőségük sem arra, hogy olyan felületen jussanak el a társadalomhoz, s annyi embert érjenek el üzeneteikkel, mint amire az alperes képes. A vármegyében egyetlen olyan sajtótermék sincs, melynek anyagi lehetőségei, látogatottsága akárcsak mérhető lenne az alpereséhez. Az alperes maga nagyszámú internetes sajtóterméket működtető médiaholding, mellyel szemben a kisösszegű sérelemdíjnak semmilyen szankciós, illetve elégtételt adó hatása nincs. A sérelemdíj összegének mérlegeléssel meghatározásakor a sérelemdíj fizetésére kötelezett vagyoni viszonyai figyelembe vehetők, márpedig a jogsértést szándékosan, üzleti felhasználás vagy haszonszerzés céljából elkövető alperes évente többmilliárdos adózás utáni eredményt könyvel el.

[46] A felperesek véleménye szerint nincs jelentősége annak, hogy a Ptk. 6:22. § (1) bekezdése szerinti ötéves elévülési időn belül igényüket mikor érvényesítik. Az időmúlás nem jár azzal a jogkövetkezménnyel, hogy emiatt a sérelemdíj nem, vagy csak alacsonyabb összegben lenne érvényesíthető; a sérelemdíj büntető funkciója hosszabb idő elteltével is érvényesül, mert alkalmas arra, hogy a jogsértőt visszatartsa az újabb jogsértéstől, azaz az ellenőrizetlen, valótlan közlések nyilvánosságra hozatalától.

[47] Károsodása akkor valósult meg – figyelemmel a Ptk. 6:532. §-ára –, amikor a www.veol.hu portálon a cikk megjelent. Mivel a sérelemdíj pénzbeli igény, arra a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésének rendelkezései alkalmazandók, így nem mellőzhető a késedelmi kamat megfizetésére kötelezés sem.

[48] A fellebbezés alaptalan.

[49] Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges tényállást helytállóan állapította meg, és abból helyes jogi következtetést vont le. A másodfokú bíróság osztja azt az álláspontját, hogy az alperes megsértette a felperesek jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát, melynek kompenzálására fejenként 600.000 – 600.000 forint sérelemdíj szükségesnek mutatkozik, és osztja a döntés indokait is.

[50] A fellebbezés érveire figyelemmel az ítéltábla az alábbiakat hangsúlyozza.

[51] A perbeli közlés szerint az I. r. felperes nagyszámú kamuszervezetet hozott létre azzal a céllal, hogy a párt vezetését egy bizonyos jelölt nyerje el. A II. r. felperesnek a cikk azt a szerepet tulajdonította, hogy tudatosan, turpis módon, részrehajlóan járt el politikus1 érdekében. Ezek az említett eljárások sértik a párt demokratikus működését, a tisztségviselők választásának szabadságát alapvetően kérdőjelezi meg, ebből adódóan a jogsértés egyik felperest érintően sem bagatell.

[52] Tény, hogy közszereplőként a felpereseket fokozottabb tűrési kötelezettség terheli, azonban a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága az alperest csak akkor védené, ha az általa közöltek valótlanosságáról nem tudott volna, és a foglalkozása által megkívánt körütekintést sem mulasztotta volna el. Ekként - mivel eljárása kifejezetten a felperesek hiteltelenítését célozta - nincs jelentősége annak, az újságcikk közérdeklődésre tartott-e számot, miként a felperesek személyének sem.

[53] Az ítéltábla véleménye szerint a felpereseket ért sérelem sérelemdíjjal kompenzálendő, annak megítélt mértéke pedig egyik felperes esetében sem eltúlzott. Nem róható a felperesek terhére, hogy a köztudomású sérelmen kívül további hátrányok bekövetkezését nem állították. A kifogásolt állítások alkalmasak voltak az irányukban fennálló bizalom rombolására, hitelességük kétségbe vonására, mindemellett pedig az alperes felróhatósága nagyfokú volt.

[54] Az alperes arra helyesen hivatkozott, hogy a konzekvens bírói gyakorlat szerint a személyiségi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye sérelemdíj megítélése, és a körülmények mérlegelése azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére (Kúria Pfv.IV.21.764/2015/4. számú ítélete – megjelent: BH2016.241.); így bagatell igény sérelemdíj megállapítására nem ad alapot (Kúria Pfv.IV.20.801/2021/5. számú ítélet [27]).

[55] Nem vitásan az I. r. felperes széles körben ismert párt, a II. r. felperes politikusként közszereplő, azonban a rájuk vonatkozó célzatos, valótlan állításokat túrni nem kötelesek. Az alperes nem értékítéletet fogalmazott meg, hanem valótlan tényállásokat tett,

melyeknek igazságtartalmát nem ellenőrizte. Közlései a közéleti vitához nem járulhattak hozzá, azok célja az érintettek politikai/politikusi hitelességének rombolása volt.

[56] Kiemelendő az is, hogy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének az a szabálya, miszerint a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges, a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a nemvagyoni sérelmet szenvedett személyt.

[57] Az ítéltábla leszögezi továbbá, a sérelemdíj egyrészt a személyiségi jogsérelem tekintetében kompenzációs szerepet tölt be, másrészt a hasonló jogsértések megelőzése érdekében magánjogi büntetésnek is tekinthető (Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.002/2017/8. számú ítélet [33] – megjelent: BDT2018.3821.). Ugyan ezt az utóbbi funkciót nem automatikusan kell figyelembe venni (Kúria Pfv.III.20.104/2024/5. számú ítélet [48] – megjelent: BH2024.182.), azonban a jogsértés súlyát számításba véve jelen esetben az igényelt, személyenként 600.000 – 600.000 forintnál csekélyebb összegű sérelemdíj a rendeltetését nem tudná betölteni. Mivel a polgári jog és a büntetőjog rendeltetése eltér, a sérelemdíj meghatározásakor nem lehetett jelentősége annak, hogy az adott tényállást a büntetőjog tilalmazza-e.

[58] Megjegyzendő, hogy a magánjogi büntetés funkció érvényesülése érdekében számításba vehető az is, hogy az alperes, mint profitorientált gazdálkodó szervezet az elmúlt időszakban jelentős eredményt ért el.

[59] Nem vitás, hogy a sérelmezett közlések azonos időszakban az alperes által üzemeltetett más médiaplatformokon is megjelentek, azonban ezeknek a címzettje más-más olvasóközönség; a www.hirportal1.hu vármegyei hírportálként működik. A célközönség eltérése miatt a jogsértő közlés más-más internetes felületen megjelentetése által okozott sérelem kumulálható.

[60] Az alperes tévesen érvelt azzal, hogy a felpereseknek lehetőségük volt a megfogalmazott közlések cáfolatára. Ehhez képest szükséges megjegyezni, hogy az alperes más hírportálokat érintő hasonló ügyekben meghozott ítéletek ellenére sem tett közzé önkéntesen olyan közleményt, melyből kitűnne, hogy az eredeti cikk valótlan tényállítást tartalmazott.

[61] Nem releváns, hogy az elévülési időn belül a keresetlevelet a felperesek mikor nyújtották be (Kúria Pfv.IV.20.336/2024/6. számú ítélet [70]), illetőleg, hogy az elbírálás időpontjában a közlés aktualitása már kétségek nélkül halványult. A Ptk. 6:352. §-ából adódóan, melynek értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, a jogsértő közlés megtörténtekor a felperesek hátrányt szenvedtek, azaz egyik oldalról az elévülési idő ekkor indult meg, másrészt pedig az alperes késedelmi kamatot a cikk megjelenését követő naptól köteles fizetni. Tény, hogy a bírói gyakorlat szerint olyankor, amikor az elkövetés és az ítélelhozatal időpontja között olyan jelentős idő telik el, hogy az értékviszonyokban számottevő változás következik be, úgy a sérelemdíj összege meghatározható az elkövetéskori és az ítélelhozatali értékviszonyok alapján is, azonban az érvényesített sérelemdíj összegek az elkövetéskori értékviszonyoknak felelnek meg.

[62] Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[63] A fellebbezés eredményre nem vezetett, így a Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján a peresztes alperes köteles megfizetni 192.000 forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az államnak, továbbá a Pp. 344. § (1) bekezdése szerint meghatározott tizenöt nap teljesítési határidőben a felpereseknek a Pp. 81. §-ának megfelelően felszámított, a kifejtett tevékenységgel arányban álló, személyenként 60.000 forint + ÁFA, azaz 76.200 – 76.200 forint másodfokú perköltséget (ügyvédi munkadíjat). Ez utóbbi kapcsán a másodfokú bíróság felhívja a fellebbezési eljárásban már alkalmazandó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésének a) pontját, és 5. § (1) bekezdését.

[64] A másodfokú bíróság ítéletét a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül hozta meg.

Győr, 2025. október 6.

Dr. Lezsák József s. k.

Dr. Molnár Andrea s. k.

Dr. Sarmon Hedvig s. k.

a tanács elnöke, előadó bíró

bíró

bíró